

svares en højere rente, som påløber automatisk uden påkrav fra udløbet af den lovbestemte tilbagebetalingsfrist?

(¹) EFT nr. L 145 af 13. 6. 1977, s. 1.

Appel iværksat den 4. december 1996 af Compagnie Continentale (France) til prøvelse af dom afsagt den 24. september 1996 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-494/93, Compagnie Continentale (France) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-391/96 P)

(97/C 40/24)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. december 1996 iværksat appel af Compagnie Continentale (France) ved advokat Patrick Chabrier, 15, rue Toepfer, Genève, til prøvelse af dom afsagt den 24. september 1996 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-494/93, Compagnie Continentale (France) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Dommen af 24. september 1996, hvorved den sag, Compagnie Continentale havde anlagt med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 1. april 1992, blev afvist, ophæves.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringenderne og de væsentligste argumenter er de samme som i sag C-386/96 P (¹).

(¹) Se s.10 i denne Tidende.

Sag anlagt den 5. december 1996 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-392/96)

(97/C 40/25)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. december 1996 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Richard Wainwright, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Irland har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (¹), særlig direktivets artikel 12, og i henhold til traktaten, idet det ikke har vedtaget alle nødvendige foranstaltninger til at sikre en korrekt gennemførelse af direktivet.

— Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Direktivets artikel 4, stk. 2, og bilag II

Når der fastsættes kriterier/grænseværdier for bedømmelsen af, om det er nødvendigt at foretage en vurdering af indvirkningen på miljøet (herefter »miljøvurdering«) af et bestemt projekt i projektgrupperne i bilag II, nr. 1, litra b), (projekter vedrørende inddragning af uopdyrket land eller delvise naturområder til intensiv landbrugsvirksomhed), bilag II, nr. 2, litra a), (tørvegravning) og bilag II, nr. 1, litra d), (nyplantning af skov, hvis sådan indebærer risiko for negative økologiske forandringer, samt rydning med henblik på omlægning til anden arealudnyttelse), er der særligt behov for at sikre, at der tages tilstrækkeligt hensyn til områder af betydning for beskyttelse af naturen. Kommissionen gør gældende, at den irske grænseværdiordning for disse projektgrupper samlet set ikke tager tilstrækkeligt hensyn til samme områder, og har anført forskellige grunde hertil.

For det første indeholder grænseværdierne ikke en sondring mellem områder, som det er anerkendt har betydning og værdi for naturbeskyttelse, og andre områder.

For det andet tager grænseværdierne ikke hensyn til, at områder af betydning og værdi for naturbeskyttelse ofte er relativt små i forhold til grænseværdierne.

For det tredje tager grænseværdierne ikke hensyn til, at der i Irland ikke er andre mekanismer, som kan forebygge behovet for en miljøvurdering.

For det fjerde tager grænseværdierne ikke eller ikke tilstrækkeligt hensyn til, at projekter i disse grupper gradvis eller tilsammen kan få væsentlige miljømæssige virkninger.

Undtagelser i medfør af artikel 2, stk. 3

Irsk lovgivning indeholder en undtagelsesbestemmelse, hvorefter den minister, der i henhold til den relevante lov er kompetent, kan fravige kravet om miljøvurdering, når ministeren finder det godtgjort, at der foreligger et undtagelsestilfælde. Denne undtagelsesbestemmelse forpligter ikke den pågældende minister til at undersøge, om der kan foretages en anden form for vurdering, og om der er grund til at stille de gennem en sådan vurdering indhentede oplysninger til rådighed for offentligheden i henhold til direktivets artikel 2, stk. 3, litra a) og b). Endvidere er der in-

gen bestemmelse, hvorved det pålægges den pågældende minister at underrette Kommissionen (direktivets artikel 2, stk. 3, litra c)).

Artikel 5 — oplysninger, som bygherren skal afgive

Der er intet i den irske lovgivning, der tyder på, at en beslutningstager, inden en anmodning begrænses til artikel 5, stk. 2, (obligatoriske oplysninger) skal tage stilling til, om det er relevant eller rimeligt at udbede sig de i bilag III omhandlede fakultative oplysninger. Kommissionen gør gældende, at beslutningstageren, før den begrænser anmodningen, skal foretage en vurdering i henhold til artikel 5, stk. 1, af relevansen og/eller rimeligheden af at anmode om oplysningerne i bilag III og have fundet enten, at oplysningerne er irrelevante (artikel 5, stk. 1, litra a)), eller at anmodningen er urimelig (artikel 5, stk. 1, litra b)). I henhold til gældende irsk lovgivning står det beslutningstageren fuldstændigt frit for som fast praksis at undlade at indhente fakultative oplysninger.

Artikel 7 — oplysninger til de andre medlemsstater

Irsk lovgivning indeholder bestemmelser, hvorefter lokale myndigheder (beslutningstagerne) skal meddele den irske miljøminister om ansøgninger, som kan få betydelige virkninger på miljøet i en anden medlemsstat. Ministeren har derefter mulighed for at kræve, at den lokale myndighed giver ham de oplysninger og dokumenter, han beder om. Denne kompetence kan imidlertid kun anvendes, når den anden medlemsstat har anmodet om at blive hørt. Endvidere påhviler der tilsyneladende ikke ministeren nogen udtrykkelig forpligtelse til at videregive oplysninger til den anden medlemsstat.

(¹) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. november 1996 af House of Lords i sagen Mary Brown mod Rentokil Limited

(Sag C-394/96)

(97/C 40/26)

Ved kendelse afsagt den 28. november 1996, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. december 1996, har House of Lords i sagen Mary Brown mod Rentokil Limited forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) a) Er det i strid med artikel 2, stk. 1, og artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse og forfremmelse samt for så vidt angår arbejdsvilkår

(ligebehandlingsdirektivet) (¹) at afskedige en kvindelig ansat på et hvilket som helst tidspunkt under hendes graviditet på grund af fravær i forbindelse med sygdom, der skyldes graviditeten?

- b) Gør det nogen forskel for besvarelsen af spørgsmål 1) litra a), at den ansatte blev afskediget i medfør af en kontraktbestemmelse, hvorefter arbejdsgiveren har ret til at afskedige ansatte efter uafbrudt fravær i et bestemt antal uger uanset den ansattes køn?
- 2) a) Er det i strid med ligebehandlingsdirektivets artikel 2, stk. 1, og artikel 5, stk. 1, at afskedige en kvindelig ansat på grund af fravær i forbindelse med sygdom, der skyldes graviditet, når hun ikke har opnået ret til fravær fra arbejdet på grund af graviditet eller barsel i den i national ret bestemte periode, fordi hun ikke har været ansat i den i henhold til national ret krævede periode, og hun afskediges i denne periode?

- b) Gør det nogen forskel for besvarelsen af spørgsmål 2, litra a), at den ansatte blev afskediget i henhold til en kontraktbestemmelse, hvorefter arbejdsgiveren har ret til at afskedige ansatte efter uafbrudt fravær i et bestemt antal uger uanset den ansattes køn?

(¹) EFT nr. L 39 af 14. 2. 1976, s. 40.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. november 1996 af Landgericht Trier i sagen Caisse de Pension des Employés Privés mod 1. Dieter Kordel, 2. Rainer Kordel og 3. Frankfurter Allianz Versicherungs AG

(Sag C-397/96)

(97/C 40/27)

Ved kendelse afsagt den 29. november 1996, indgået til Domstolens Justitskontor den 12. december 1996, har Landgericht Trier i sagen Caisse de Pension des Employés Privés mod 1. Dieter Kordel, 2. Rainer Kordel og 3. Frankfurter Allianz Versicherungs AG forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Hvorledes skal artikel 93, stk. 1, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 (¹) fortolkes? Skal medlemsstaterne også anerkende den pågældende indtrædens materielle udformning i en anden medlemsstat (i det konkrete tilfælde artikel 232, 2. pkt., i den luxembourgske Code des Assurances Sociales, sammenholdt med den i henhold hertil udstedte storhertugelige anordning, hvorefter det krav, pensionskassen er indtrådt i, størrelsesmæssigt skal svare til pensionens kapitalværdi med fradrag af fremtidige ydelser